

Bojové umění je staré jako lidstvo samé. Jejich počátky můžeme pozorovat v loveckých zručnostech předhistorických obyvatel naší planety. Samotný rozvoj bojových umění však nastává, až když se postavil člověk proti člověku a začal je používat jako prostředek sebeobrany, nebo k poražení nepřátel ve válce. Bojová umění se rozvíjela v každém koutě naší zemi, ale nikde na světě nedosáhla takové dokonalosti jako v Asii. Zde se objevují v průběhu staletí nespočetné množství bojových systémů a to nejen se zbraněmi, ale i bez nich.

A právě jeden z nich se rozvinul na tichomořském ostrově Okinawa, místními obyvateli nazývaný jako **Okinawa – te**, a nebo jen krátce **Te**, co jednoduše znamená „**technika**“, a nebo **uka**”

. Tento bojový systém z Okinawy, byl začátkem 20. století přenesený do Japonska a později přejmenovaný na

karate

. Od roku 1950 se karate začalo šířit do celého světa jako bojový sport a do současnosti se rozvinul v jedno z nejnámějších bojových umění.

Historie karate sahá až do kláštera **Shaolin** z období starověké Číny, kde už od 5. století n. l. se rozvíjel starý bojový systém **Chuan – fa**, o kterém je možné tvrdit, že ovlivnil téměř všechna bojová umění v Asii. A oproti tomu, že vývoj karate na Okinawě ve velké míře ovlivňován

Shaolinským Chuan-fa

se začíná už od 7. století n. l., a jeho historie se datuje již o tisíc roků dříve a to příchodem samurajského klanu

Sacuma

v roce 1609 z Japonska. V tomto období krutého teroru a deprese vůči domorodému obyvatelstvu, které se nechtělo smířit s okupací Okinawy, nastal enormní rozmach v bojových uměních a zaznamenáváme první dochované důkazy o jejich existenci. Dozvídáme se, že kombinací původního bojového systému

Tode a Chuan – fa

vzniká nový bojový styl

Okinawa – te

, jehož hlavní představitelé chodili tajně na studia do Číny a učili se

Chuan – fa

u slavných mistrů celé roky. Z tohoto se dá usuzovat, že v té době neexistovalo mnoho odlišností oproti klasickému

Chuan – fa

ve složení tréninku. Největší důraz se kladl na rozvoj síly a odolnosti těla, zvyšování tvrdosti a nám dnes už neznámé účinnosti technik.

Neodmyslitelným spojením bojových umění a duchovního učení (**zen, buddhismus a taoismus**) nastává rozčlenění

Te

na dva základní systémy nazývané

Shorin a Shorei

. Tyto systémy se soustřeďovali v městech

Shuri, Tomari a Naha

, které byly zároveň hlavním centrem vývoje

Te

. V městech

Shuri a Tomari

se vyvinula technika složená na externích školách

Chuan – fa

nazývaná

Shuri – te a Tomari – te

, ve městě

Naha

později technika založená na interních školách nazývaná i

Naha – te

.

Podstatnou část tréninku tvořily kata, jejichž dokonalost a skutečný význam je nám doposud neznámý. Z tohoto se dá usuzovat, že ani po několikaletém studiu karate i pod vedením renomovaných mistrů z Okinawy, se jen výjimečně najde bojovník, který by odhalil skutečnou pravdu skrytou v tradičních kata. Třeba však vzpomenout, že té době se rozvinulo do absolutní dokonalosti zacházení s různými hospodářskými nástroji v boji a toto okinawské specifikum se jmenuje **Kobudo**. Tyto nástroje jako je například **sai, tonfa, kama, nunchaku, bo** a mnohé další se staly součástí

okinawského Te

.

Koncem 19 a začátkem 20. století působí na Okinawě mistři, jejichž jména jsou již spojena s dnešním, moderním karate. Ze všech vzpomeňme jen některé z mistrů: **Anko Itosu** z města **Shuri, představitel školy Shorin založené na severních čínských školách, učitele Gichina Funakoshiho zakladatele japonského Shotokanu a Kanryo Higashiona, z města Naha,**

Historie karate a Goju-ryu

Napsal uživatel Mystic
Pondělí, 24 Květen 2010 17:30

představitel školy Shorey založené na jižních čínských školách a učitele Chojuna Miyagiho otce Goju – ryu.

V tomto období vznikají mnohé další styly, které tvoří pestrou paletu okinawského Karate a Kobudo.



Kanryo Higashionna

Chojun Miyagi

Vývoj moderního karate je od samého začátku velmi úzce spjat s historicky těžce zkoušeným ostrovem Okinawa. Koncem 17. Století zaznamenáváme nové informace o rozvoji bojového umění, které se začalo silně přibližovat modernímu karate. V té době se vytvořily tři vedoucí školy: **Shuri – te, Tomari – te a Naha – te**. Rozvíjely se téměř ve stejné době, ale za různých podmínek. Až začátkem 18. století byla známa první jména velkých mistrů, kteří zastupovali a vyučovali tyto styly.

Styly ze **Shori a Tomari** jsou označovány jako **Shorin – ryu**, což je nadřazený pojem pro okinawské bojové umění původních škol. První jméno známého velikána v karate je

Satunshi Sakugawa

přezdíváný

Tode ze Shuri

. Za ním jsou následující jména v pořadí

Sokon Matsumura, Yasutsune Itosu, Choshin Chibana atd

·
V Tomari žili

Kosaku Matsumura, Pechin Oyadomari, Chotoku Kyan atd

·
Karate z města Naha se nazývalo

Shorei – ryu

, pro které je stejné označení jako pro okinawské bojové systémy, které jsou odvozeny od čínské vnitřní školy. První známá jména byla

Chatan Yara a Kanryo Higashionna, později přišel Chojun Miyagi, který založil Goju – ryu

·
Jeden z prvních známých okinawských expertů bojových umění velkého významu byl **Sakuga wa Satunshi (1733 - 1815) přezdíváný i „Tode“ (Karate) Sakugawa**

·
Narodil se ve městě Shuri na Okinawě a okinawské **Tode a Kobudo** začal studovat pod vedením mistra

Takahara

Peichin z Akata. Takahara

se učil

Tode a Kobudo

od legendární postavy okinawských bojových umění mistra

Matsu Higa

, který žil na malém ostrově

Hamahiga

. Tento bojovník jen malé postavy, s rukama jako lopaty se proslavil svými hrdinskými činy.

Historie karate a Goju-ryu

Napsal uživatel Mystic
Pondělí, 24 Květen 2010 17:30

Kdekoliv se na jeho ostrově objevili japonští vetřelci, sebral své

Bo

a vyhnal je. To mu přineslo daleko sahající slávu, vždyť i japonští samurajové se ho báli a pro Okinawany se stal národním hrdinou. Pro současné generace zanechal tři

Kobudo-Kata

o kterých se říká, že jsou základem okinawského Kobudo:

MATSU HIGA NO KON, MATSKU HIGA NO TONFA, MATSU HIGA NO SAI

.

V polovině 18. století přišel na Okinawu čínský vyslanec **Kushanku**. Tento expert na bojová umění, pocházející z provincie

Fukien

v roce 1761 poprvé předvedl ukázkou kata

KUSHANKU

. Na Okinawě se říká, že rozhodující vliv na mladého

Sakugawu

, bylo malé střetnutí s mistrem

Kushanku

. Stal se jeho žákem a zůstal u něho 6 roků. Naučil se tak jednu variantu

Kushanku – kata

, ve které byl skrytý obsah celého jeho bojového stylu. Původní

Kushanku – kata

, byla však

Sakugawem

pozměněná, a později vedla k založení více variant, které byly odvozené z kata

SAKUGAWA NO KUSHANKU

. Původní varianta

Kushanku - kata

byla zachována díky mistru

Yara

, který odevzdal známému mistru

Chotoku Kyan

a dnes se cvičí v nezměněné podobě v dojo mistra

Shoshina Nagamine

ve škole

Matsubayashi – ryu

.

Sakugawa otevřel v **Shuri** vlastní školu a položil tím základy **Shorin – ryu**, které dále rozvíjeli jeho žáci. Říká se, že byl učitelem podle staré čínské tradice a kladl velký význam na učení svých žáků.

Sakug

awa

byl zakladatelem okinawského

Dojokun

(pravidla chování se v karate), jejichž základy byly dány už čínským

Shaolinem. Sakugawa

Historie karate a Goju-ryu

Napsal uživatel Mystic
Pondělí, 24 Květen 2010 17:30

byl znám jako expert v používání zbraní zvláště Bo. Z té doby se zachovala tyto kata:

AKUGAWA NO KON, GINOWAN NO KON

. Jeho nejvýznamnějším žákem byl

Sokon Matsumura

, který založil

Shorin – ryu karate

.

Sakon Matsumura přezdívaný „Bushi“ (Samurai) Matsumura se narodil roku 1809 v Shuri. Od útlého dětství projevoval zájem o bojové umění a jako 10 letý se stal žákem u téměř 80 letého mistra **Tode**

Sakugawa. Sokon

byl vynikající žák a rozvíjel se rychle na vynikajícího experta bojových umění. Jeden čas pracoval jako osobní strážce po dobu kralování tří králů z

Ryukyu

, později jako velvyslanec v provincii

Fukien a Satsuma

. Po dobu pobytu v Číně navštěvoval školy čínských mistrů a bojové umění studoval i pod vedením vojenských vyslanců.

Matsumura

byl známý svými udatnými a hrdinskými činy a stal se nejen na Okinawě, ale i v Japonsku a Číně legendou. Od svého krále si vysloužil titul

„Bushi“

a stal se učitelem bojových umění královské rodiny. Založil svojí vlastní školu a pojmenoval svůj styl

Shorin – ryu Gokoku – an Karate

. Jeho škola byla jednou z nejvýznamnějších, které v té době na Okinawě byly. Pro starý styl

Matsumura

byla charakteristická kata

PATSAI (Passai)

a ještě dnes existuje na Okinawě tato stará forma nazývaná

Matsumura Patsai

. Je považována za původ všech forem

Patsai

, které se později vyvinuly v

Shuri – te

. Také z něj vycházejí varianty

Shotokanu

.

Matsumura byl velkým expertem **Kobudo**, které bylo velmi silně ovlivňované technikami prázdné ruky. Mezi jeho nejznámější žáky patřili také osobnosti jako

Itosu, Yabu, Hanashiro, Azato, Yamane atd.

Ten, kterému odevzdal všechny své vědomosti, byl jeho vnuk

Nabe

. Postupně ho naučil kata

NAIHANCHI, MATSUMURA PATSAI, CHINTO, SAKUGAWA NO KUSHANKU, GOJUSHIHO, SEISAN, ROHAI A HAKUTSURU

. Z historických pramenů se dozvídáme, že kata

Hakutsuru

se cvičila na 30 cm široké desce, upevněné nad vodní hladinou. Převážná většina pohybů této kata se vykonávala na špičkách s roztaženými rukama, znázorňující křídla orla. Nejdůležitější složkou cvičení je dýchání aktivizující vnitřní sílu bojovníka, která je usměrňována myslí a koncentruje se ve spodní části břicha. Tato kata byla dlouhý čas rodinným majetkem rodu Matsumura a byla udržovaná v tajnosti.

Matsumura Sokon

se jí pravděpodobně naučil přímo v klášteře

Shaolin

.

Nabe Matsumura

se stal postupně uznávaným mistrem a k umění starého otce připojil cvičení s využitím zbraní. Výborně ovládal

SAI, KAMA, NUNCHAKU, KUSARIGAMA, SURUCHI A TONFA

.

Nabe

se stal později důstojným nástupcem jména Matsumura a jeho nejznámějším žákem byl

Hohan Soken

, který založil

Matsumura Seito – ryu (Ortodoxní Shorin – ryu). Soken Hohan (1889-1982)

je považovaný za nositele pravého učení

Matsumura Sokon

. S tréninkem karate začal pod vedením svého strýce, mistra

Matsumura Nabe

už jako 13 letý. Po 10 letech výcviku se rozhodl jeho strýc, že ho uvede do pokročilého stylu

Bílého orla Hakatsuru

. Na Okinawě existuje více variant této kata a jednu z nejznámějších přinesl do Číny mistr

Gokenki

, který poznal

Fukien

metodu

Hakutsuru

.

Soken Hohan

byl známý jako vynikající učitel a kladl velký důraz na spojení mezi žákem a učitelem a domníval se, že povrchní vztah vede k povrchnímu bojovému umění. Podle něho je

Shorin – ryu

přirozeným stylem, ve kterém se výuka přizpůsobuje individuálním schopnostem žáka. Využívá se v ní mnoho úchopových technik, díky kterým je možné aktivně působit na vitální body. Tyto techniky se vyučovaly tajně a proto se nikdy neobjevily v souborných cvičeních. Základem těchto je aplikace: Slabšího soupeře třeba uchopit pevně a silnějšího jemně.

Pokračovatelem ***Matsumura Seito – ryu*** po smrti mistra ***Hohan Sokena***, se stal jeho žák ***Kis***

e Fuji

V historii okinawského **Karate a Kobudo** se postupným vývojem objevují nové bojové systémy, jako i k nim patřící hlavní představitelé a jejich následovníci. Ze života mistrů bojových umění z Okinawy se zachovalo velké množství příběhů, které jsou pro nás dnes, už jen těžko uvěřitelnými legendami.

V následujících kapitolách se seznámíme s dalšími styly karate typu „**Shorin**“, jako i s pokračovateli (nebo už přímými nebo nepřímými) zakladateli školy

Sokona Matsumuru

, o kterých už můžeme povědět, že byli představiteli moderního karate.

Mezi jeho nejznámější žáky patřily také osobnosti, jako jsou například **Anko Itosu, Kentsu Yabu, a nebo Chomo Hanashiro a Anko Azato**

. Později jak se budeme zabývat jedním z největších mistrů okinawských bojových umění

Anko Itosu

, seznámíme se s jiným slavným představitelem karate, mistrem

Kentsu Yabu

, svého času známým jako neporazitelný bojovník.

Yabu Kentsu se narodil v roce 1866 v malé dědině, nedaleko známého města **Naha**. Už jako dítě vynikal svými fyzickými dispozicemi, a tak jako mnoho jeho vrstevníků i mladého Kentsu začali přitahovat bojová umění. Karate se začal učit ve škole slavného

Sokon Matsumuru

. Mladík byl nejen silný, ale i ctižádostivý a proto si umínil, že se stane žákem dalšího slavného mistra

Anko Itosu

. Dostat se však do dojo takové okinawské legendy bylo velmi těžké, o čem se mnohokrát přesvědčil i houževnatý a vytrvalý

Kentsu Yabu

. Těžko povědět do jaké míry jsou tyto údaje hodnověrné, ale podle nich se mladý zájemce o karate dostal do učení k

Itosu senseiovi

až po téměř dvou desítkách pokusech. V následujícím období každý den prováděl údery do makiwary až do úplného vysílení a později si díky neúnavnému drilu vypracoval vyjímečný úder, jehož okamžitý účinek byl zdrcující. Jako 17 letý se zapsal na vojenskou akademii

Kashi Yoseisho

v provincii

Satsuma

, která byla nejlepší pro všechny mládežnické organizace, jejichž posláním byla výchova potomků samuraje. Nesmíme zapomenout, že akademii absolvoval právě v čase, když se japonská armáda chystala na invazi do Číny. V čínsko – japonské válce bojoval v japonské armádě a získal hodnost poručíka, což mu později přineslo na Okinawě přezdívku

„seržant“

. Na bojovém poli zdokonalil své karate a rozvinul styl, který byl maximálně efektivní a smrtelný.

Když se po vojně vrátil na Okinawu rostla jeho sláva a byl známý jako neporazitelný bojovník. Po skončení bojového konfliktu se

Kentsu Yabu

vrátil na Okinawu, kde začal pracovat v rodinném podniku, takže karate se stalo pro něho pouze koníčkem. Naštěstí

Itosu sensei

požádal svého mimořádně schopného žáka, aby vykonával funkci instruktora v učitelském kolektivu v

Gakko

. A právě v tomto období přišla nečekaná pozvánka z

Havaje

Bohužel, zmínky o **Kentsuových** věrných vystoupeních byli v západní literatuře velmi skromné. Nebýt

Keseia Ihu možná by se o nich

v současnosti už vůbec nemluvilo. Díky jeho přátelům z

Havaje

, s kterými se zkontaktoval a z vyprávění některých přímých účastníků mistrovských ukázek se dozvídáme, kdo byl slavný bojovník

Kentsu Yabu

. Všichni ho popisovali jako vysokého poměrně chudého člověka, který měl každý pohyb svého těla neomylně přesný. Na rozdíl od ostatních známých karatistů působil velmi uvolněně, co se promítalo i v jeho plynulých až strojově přesně vykonávaných technikách. Oproti svojí výšce se dokázal dostat do neuvěřitelně nízkých postojů, z kterých rozdával údery a kopy připomínající šlehy biče.

I když

proti němu nikdo nebojoval, z jeho těla sála hrozná síla. Cvičení kata připomínalo vlnobití s obrovskou silou, narážející na mohutné skály. Vystoupení

Kentsu Yabu

měli obrovský úspěch, který sám mistr ještě umocnil tím, že se rozhodl na nějaký čas na Havajských ostrovech zůstat a vyučovat karate. Jeho výuka a následné ukázky se stali jedním z nejžádanějších vystoupení, jaké se kdy v této oblasti konali. Popularita a sláva

Kentsu Yabu

se šířila nejen na Havaji ale i na Okinawě. Bohužel, jak už to bývá, právě v jeho rodném městě se našli nepřející, kteří žárlivě sledovali

Kentsuovi

úspěchy. Začali proti němu otevřeně vystupovat, s úmyslem vyprovokovat ho ke konfrontaci.

Kentsu Yabu

věděl, že jakmile nenajde způsob, jak nepřející umlčet, bude jeho život prakticky v neustálém tlaku a nebezpečí. A tak žákovi slavných mistrů

Matsumura a Itosu

nezbývalo nic jiného, než se rychle rozhodnout. Už od raného mládí bylo o něm známé, že nikdy nekonal unáhleně a už vůbec ne bezhlavě. Pochopil, že množící se výzvy na souboj je nemožné donekonečna ignorovat, a tak přešel do útoku. Jednoho dne veřejně vyzval na souboj jednoho z nejsilnějších bojovníků okinawského karate a to známého rváče

Choki Matobua

, o kterém bylo známé, že je proslavený konfrontačními zápasy. Nejvíce se vyznačoval vrozenou divokostí, přerostlou až do krutosti, kvůli čemu ho postupně odmítli všichni okinawští mistři. Nakonec se

Chokiho

ujal známý mistr

Kosaku Matsumora

, který ho sice z části převychoval, ale nikdy nezkontroloval,

Kentsku Yabu

dobře věděl, že jakmile vyzve takového bojovníka s

Motobuovou

reputací, navždy umlčí všechny potencionální vyzývatele. Zápas se konal v

Motobu Goten

, prostorném domě, patřícím rodu

Motobu. Kentsu

se s

Chokim

nikdy nestřetl, ale zato se však velmi dobře znal s jeho starším bratrem, který konfrontační duel zorganizoval. Z prostorových důvodů byl souboj zpřístupněn jen omezenému počtu diváků, mezi kterými nechybělo i několik novinářů. Podle mnohých renomovaných odborníků té doby, byli šance absolutně vyrovnané. Zápas trval asi půl hodiny. Oba dva bojovníci používali z větší části údery otevřenou rukou, jejichž účelem bylo vyvést soupeře z rovnováhy a ne ho bolestivě zranit. Místo toho byli však oba po mnohých tvrdých úderech obsypaní podlitinami a tržnými ranami. Nakonec přišlo rozuzlení –

Kentsu srazil Motobua

k zemi tak, že když by se jeho soupeř nebyl vzdal zlomil by mu ruku. Tímto vítězstvím dosáhl

Kentsu

dvojnásobný úspěch. V prvé řadě utlumil všechny další vyzivatelské snahy a zároveň si získal na Okinawě kredit nejlepšího bojovníka, který přemohl v tomto historickém souboji do té doby neporazitelného

Chokiho Matobua

. Je ironií osudu, že fenomenální

Knetsu Yabu

se stal známým, ne jako šířitel karate, ale jako vítěz tohoto památného zápasu. A možná právě proto vedl své žáky k poznání karate nejen po fyzické stránce, ale i po stránce filozofické, čeho důkazem jsou i jeho slova:

karate není jen sportem ani kratochvílí, ale uměním, které buduje lidský charakter. Každý trénink, každé vítězství je krokem vpřed v myšlení a konání bojovníka v karate

. Následovníci jedinečného stylu karate a životní filozofie

Ketsu Yabu

jsou jeho přímí žáci:

Kenko Nakaima (Ryuei – ryu), Shinken Taira (Ryukyu Kobudo), Chotoku Kyan (Shorin – ryu) Choki Motobu (Okinawa Kenpo) atd.

Tento tichý sensei s uhlazenými způsoby se stal pro následující generace ideálním příkladem člověka oddaného bojovému umění. Nikdy moc nemluvil, protože už od svých prvních kroků v dojo mistra

Matsumura

Historie karate a Goju-ryu

Napsal uživatel Mystic
Pondělí, 24 Květen 2010 17:30

, až do konce svého života byl přesvědčený, že podobně jako v životě, tak i v bojových uměních nemohou slova znamenat víc než činy. A možná právě díky svojí vrozené schopnosti, zůstal tento všeobecně uznávaný mistr z města

Naha

dodnes v duši svých okinawských kolegů.

A tak, tento velký bojovník okinawského karate, v té době uznávaný a vážený, je v současnosti pro mnohých téměř neznámý.

V následující části Vás seznámíme s jedním z nejznámějších a největších mistrů okinawského bojového umění **Yasutsune (Anko) Itosu**, kterého i na Okinawě považují za zakladatele moderního karate. Později Vám představíme i jeho následovníky a pokračovatele, kteří šířili původní školu **Shorin – ryu karate** doma, i daleko za hranicemi Okinawy.



Yasutsune (Anko) Itosu

Anko Itosu se narodil 1832 v okinawském městečku **Shuri**. Bojovému umění se začal věnovat ve svých 16 letech, když ho otec přivedl k jednomu z největších expertů bojového umění

Shuri – te

v té době, k mistrovi

Sokon Matsumurovi

, kde pod jeho vedením tvrdě pracoval osm roků. Kromě něho se učil ještě u jiných mistrů jako **Shimpan Gusukuna a Yasuri**

. V tom období se vypracoval v neporazitelného bojovníka a v jednoho z nejuznávanějších mistrů bojových umění jací kdy v karate byli. I když byl

Anko Itosu

malé postavy dodnes jsou známé legendy o jeho obrovské síle v rukách, s kterými dokázal štípat bambus. I proti tomu, že byl mnohokrát vyzvaný na souboj, nebyl nikdy poražen. Poslední a možná nejznámější souboj se uskutečnil, když měl Anko Itosu 75 let. Bylo to v časech když se Japonci všemožným úsilím snažili odhalit tajemství

okinawského Te

, což bylo také důvodem soustavných provokací a konfrontací. Mistr

Itosu

se rozhodl ukončit tyto nesmyslné spory a přijal výzvu Japonců. Aby zástupci japonské školy bojových umění neztratili svou tvář, postavili do památného souboje svého největšího šampióna v judo. I když se zápas skoro nekonal, neboť Japonci odmítli konfrontovat své bojové umění se starým mužem, co pokládali za urážku, nakonec se souboj uskutečnil, ale trval jen několik okamžiků. Když Japonec poprvé zaútočil, mistr udělal krátký úder pěstí přímo do protisměru a japonský bojovník padl k zemi v bezvědomí. Po tomto zápase mistr

Itosu

pověděl všem přítomným, že karate by se nikdy nemělo používat ke konfrontačním účelům, protože umění „cesty prázdné ruky“ je myšleno jen pro bez východiskové situace.

Anko Itosu přezdívaný „**Svatá pěst Shuri – te**“ byl jedním z největších mistrů bojových umění, který se zasloužil významným způsobem ve vývoji metodiky vyučování karate vytvořením modifikací starých kata. Rozvinutím

Matsumurových kata Naihanchi, Passi a Kusanku

vytvořil

jednodušší formy Naihanchi I, Naihanchi II, Naihanchi III, Passai sho a Kusanku sho

. V roce 1905 se stal učitelem karate na

DAI ICHI KOLLEAGE

a výraznou mírou se zasloužil o zavedení karate do všech okinawských škol. V tomto období vytvořil soubor vlastních gymnastických cvičení pod jednotným názvem kata

PINAN (Shodan, Nidan, Sandan, Yondan a Godan)

, které zavedl na základních školách Okinawy. Předpokládá se, že pro vytvoření těchto cvičení, byly základem původní kata

PASSAI a KUSANKU. Anko Itosu

, běžném životě známý jako neobyčejně milý a citlivý člověk, v dojo se měnil na přísného učitele, nekompromisně vyžadujícího dodržování disciplíny a tréninkového programu.

Itosu

byl přesvědčen, že každý jeho cvičenec musí co nejdříve dosáhnout plného ovládnutí svého těla před dalším rozvojem v bojových uměních, a proto pro něho existovala jen jedna cesta a to cesta kata. Sám k tomu řekl :

„ **☐ bojových uměních nedochází ☐ žádnému pokroku, když cvičenec zameškává**

zdokonalování svých kata"

. Při cvičení kata se kromě rozvoje těla zdokalovala kontrola dýchání a ducha, schopnost klidné koncentrace a ovládnutí sebe samého. Itosu vždy říkal, že člověk, který pravidelně cvičí kata může dosáhnout klidného stavu a zároveň je schopný vyjádřit každý vnitřní pocit v daném pohybu. Při vyučování poukazoval stále na to, že

vlastní podstatou karate není sebeobrana, ale cvičení k dokonalé zralosti osobnosti

. Anko Itosu zemřel v roce 1916, přičemž zanechal po sobě nemálo žáků, kteří dlouhé roky s úspěchem pokračovali v celoživotním díle svého velkého mistra. Mezi nejznámější přímé žáky mistra Itosu patřili

Kentsu Yabu, Moden Yabiku, Kenwa Mabuni, Chomo Hanashiro, Shimpan Shiroma, Choshi Chibana, Gichin Funakoschi

. Poslední jmenovaný

G. Funakoschi

se stal známým nejvíce v Japonsku, mistr

Choshin Chiba

vyvíjel aktivitu především v rodné Okinawě. Podle pramenů to byl právě on, který údajně pojmenoval umění mistra

Itosu

na

Kobayashi Shorin – ryu

. Mistr

Chibana

se narodil 5. 6. 1885 v Shuri. Karate začal studovat od svých 15 let u mistra

Itosu

, který byl jeho jediným učitelem a celoživotním vzorem. Zůstal u něho až do jeho smrti v roce 1916. Po 20 letech tvrdého tréninku si založil vlastní dojo, kde vyučoval umění

„prázdných pěstí“

v té samé podobě jako jeho učitel. Karate považoval odjakživa za bojové umění, takže sportovní podoba neměla podle něho opodstatnění.

Chochin Chiba

je považovaný za největšího Okinawského mistr nové generace. Už za svého života byl uctíván jako

„Velký mistr“

daleko za hranicemi Okinawy a sám byl v Japonsku považován za žijící legendu. Byl navštěvovaný mnohými mistry, kteří ho pokládali za jednoho z posledních velikánů okinawského karate a strážce tradice bojových umění.

V květnu roku 1956 byla založena **Okinawan Karate – do Federation a Chochin Chiba** se stal jeho prvním prezidentem. O dva roky později mu přibila další funkce

Okinawan Shorin – ryu Association

, na jehož vzniku měl největší zásluhu právě on. Neméně zajímavé je

Chibanův

názor na samotnou podstatu karate.

Po dobu cvičení by měl člověk sjednotit svoji duchovní energii s myslí a tělem. Ruce a nohy by měl pravidelným cvičením přimět v ocelové hroty, kterými je možné soupeře zneškodnit jediným úderem. Tento cíl však je možné dosáhnout jen postupným

tréninkem, ve kterém se nedá nic urychlit.

Po celý svůj plodný život se řídil následujícími dvěma principy:

- 1. Kata nestačí jen cvičit, ale je třeba jí i rozumět, abychom byli schopni vnímat a cítit každou techniku.**
- 2. Neustále třeba zdokonalovat fyzickou kondici, rychlost a vnímavost, protože jen díky tomu můžeme protivníka porazit.**

Na otázku, která vlastnost mistra bojových umění je nejcennější odpověděl: **„Čest! Muž ctí jen muže, který dá slib a dodrží ho a muž, který dá slib a nedodrží ho, nemá žádnou cenu. Čest je nejhodnotnější vlastnost, kterou člověk má. Mistr bojových umění je čestný muž.“**

I v osmdesáti letech věřil Chochin Chiba své životní filosofii a neustále tvrdil, že musí projít ještě velký kus cesty za poznáním. Zemřel v roce 1969 ve věku 82 let na zákeřnou nemoc. Jeho přímými žáky byli **Shugoro Nakazato, Ketsuya Miyahara, Angi Uesu, Yushoku Higa.**